

Observatori dels mitjans

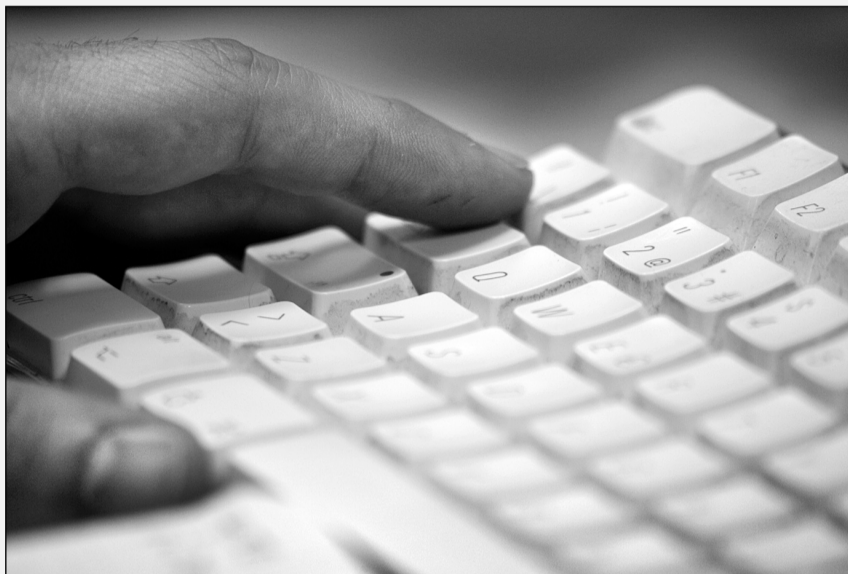
/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Alguns periodistes enfadats es desfoguen per internet

AngryJournalist.com i PeriodistaCabreado.com, dues 'webs' que publiquen les queixes professionals dels periodistes

Enric Borràs Abelló

Tot sovint les lectures de diaris digitals o impresos, oients de ràdio i teleespectadors no saben quines són les condicions de feina de la gent que els informa, els periodistes. Ara, dues pàgines web diferents -AngryJournalist.com i PeriodistaCabreado.com- ofereixen la possibilitat que els periodistes descontents es queixin i, de pas, que els lectors s'informin sobre qui els informa. El periodista nord-americà Kiyoshi Martínez (KiyoshiMartinez.com) va obrir la pàgina AngryJournalist.com arran de les converses amb els companys de professió sobre les seves misèries laborals. Explica que es tracta d'un projecte "per als qui no cobren prou, tenen massa feina, se senten frustrats, fastiguejats o són ignorats", és a dir, per als professionals dels mitjans de comunicació "que vulguin fer públiques, de manera anònima, les raons que els fan estar enfadats". La pàgina de Martínez està pensada, sobretot, per als periodistes joves, per

professionals dels mitjans de comunicació de tot l'Estat. Algunes de les queixes de PeriodistaCabreado.com reflecteixen aquestes mateixes preocupacions: hi ha qui diu que el fa enfadar que treballar en un mitjà de comunicació públic "sigui estar sempre a les ordres d'un govern", becaris que se senten maltractats, redactors que critiquen caps ineptes o, fins i tot, un periodista que treballa en una agència de comunicació i se sent menyspreat pels seus companys de professió.

Becaris maltractats i redactors mal pagats o amb caps dèspotes es queixen anònimament a través d'internet

Segons Chorche Romace, la competitivitat del periodisme afavoreix aquesta situació perquè cadascú mira per la seva feina i prou. "Però bé que hem d'unir-nos, no?", es pregunta, mentre afegeix que aquesta competitivitat només afavoreix els empresaris. Per al periodista aragonès, "els lectors i espectadors no saben quines són les condicions laborals de qui els informa", així que tampoc poden conèixer prou bé quina és la qualitat d'allò que els diuen. Per això, insisteix, cal que els periodistes no es quedin amb els braços plegats, que s'uneixin i que ho expliquin, que també informin d'allò que els passa per fer-ho visible, encara que es comenci amb una pàgina on deixar comentaris anònims.

Molts periodistes no s'atreveixen a queixar-se per por que els facin fora

als qui encara han de pagar els crèdits dels estudis universitaris i han de mantenir la feina que tenen, encara que no els agradi, durant uns anys. L'autor diu que es tracta de periodistes que sovint no s'atreveixen a queixar-se -ni tan sols en un

bloc- per por que algun superior no els descobreixi i es quedin sense feina. Per això, qualsevol periodista pot escriure la seva queixa de manera anònima sense cap mena de requisit.

De moment ja s'hi han publicat prop de 2.000 queixes d'estudiants que intenten obrir-se pas en el món de la informació, de treballadors a qui no deixen fer vacances, de periodistes que critiquen la manca d'organització del seu mitjà, de redactors que es desfoguen d'un cap dèspota, de reporters censurats o que cobren poc i se senten explotats, etc. No tot són queixes, però, també hi ha algun periodista que diu que té un bon horari, cobra bé i no té massa feina... des que va deixar els mitjans de comunicació i treballa en un gabinet de premsa governamental.

Sense companyonia

Chorche Romance (Purnas.com), un jove periodista de la televisió pública aragonesa, va veure la idea de Martínez i s'hi va posar en contacte per fer-ne una versió en castellà oberta a tothom: PeriodistaCabreado.com. Fa pocs dies que la web s'ha posat en marxa, però Romance diu que a l'Aragó els professionals dels mitjans tenen molts motius per queixar-se: "Els periodistes no estan organitzats, no tenen cap col·legi, cap sindicat i, de fet, fins fa ben poc ni tan sols podien estudiar periodisme al seu propi país i havien de fer-ho a una altra comunitat". A més, Romance -que va estudiar periodisme a Barcelona- també parla de les pressions polítiques i empresarials vers els informadors i de les males condicions laborals que afecten els

El problema de l'habitatge a Barcelona vist des de París

Àngelo Pineda

El problema de l'habitatge i la precarietat laboral no passa desapercebudes de fora. El dia 5 de març un suplement especial del diari francès *Libération* publica un reportatge sobre la situació del lloguer a Barcelona i els salaris baixos dels llogaters joves: *A Barcelona, el boom des loyers ne ménage pas les trentenaires*.

El reportatge, signat per l'enviat especial a Barcelona Arnaud Vaulerin, inclou

fins a cinc testimonis de joves *mileuristes* properes als 30 anys d'edat, que relaten les seves dificultats per fer front a les elevades mensualitats del seu habitatge. Les queixes sobre el reduït espai dels pisos es barregen amb les que fan referència al mal estat en què es troben. Tot això amb el rerefons de la transformació del barri de Sants per l'arribada del TGV.

L'article inclou també l'opinió de la secretària d'habitatge de la Generalitat, Carme Trilla, que veu la inflació en el mer-

cat immobiliari com un *tsunami* que ho ha desordenat tot mentre que "no hi ha a Espanya un veritable mercat d'allotjaments públics". També arriba a qualificar l'anomenat "ajut a l'emancipació" com a "poc reflexionat" i "electoralista".

No s'estalvien les crítiques a aquest ajut, que es considera com un futur afegit a les mensualitats que ja es paguen pel lloguer. Com a expressió d'aquest descontentament es reproduïxen les declaracions de Jesús Rodríguez, membre del col·lectiu

okupa de la ciutat i que no dubta a definir com a "maquillatge" la llei catalana del sòl que entrarà en vigor a l'abril: "Després de cinquanta anys es promou la propietat privada i ja es veu on ens porta això".

Aquest reportatge és, en definitiva, un contrapunt a la imatge progressista que el govern espanyol projecta fora de les seves fronteres, ja que segueix representant una taca a l'alegria i l'optimisme amb el qual ens han pretès vendre la propera legislatura que ara tot just comença.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

Una herramienta para el debate

3er aniversario

DIAGONAL

JORNADAS DEL 24 AL 31 DE MARZO

www.diagonalperiodico.net/jornadas